

Glasul Strămoșesc

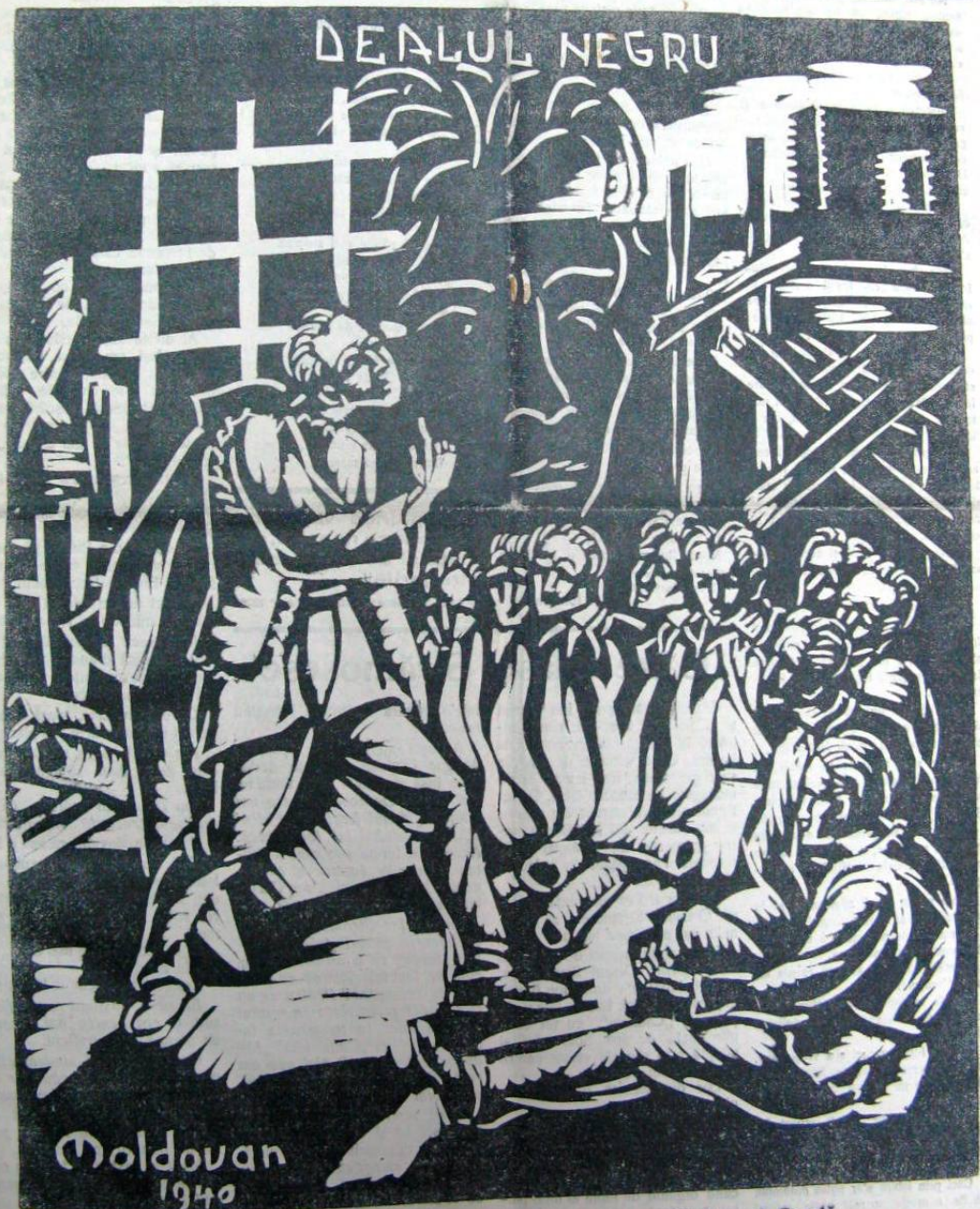
Fondator: † Dr. ION BANEA

Director: Prof. N. PETRAȘCU

Foaie scrisă în duhul Ardealului legionar

Adresa:

„GLASUL STRĂMOȘESC”
Sibiu, Piața Regele Ferdinand 2

Moldovan
1940

...Iar seara'n jur pe lângă focuri,
Ca'n vremurile strămoșești,

Tot despre Căpitan și Gardă
Ne spune Banea la povești“...

La Iași

Pentru mulți Iașul e orașul melancolicilor, al tristeților dulci, al saicărilor în floare.

Un Heidelberg românesc.

Iașul era însă și o altă față. Aceea de luptă.

„E orașul de unde au răsunat cele dintâi apeluri ale Căpitanului adreseate unui neam încătușat, cele dintâi răsvărituri ale tineretului acestei țări, cele dintâi înfiorări al cântecului legionar și de unde au izbucnit cele dintâi gloanțe contra dușmanului!”
Așa îl definește Comandantul nostru.

Odată cu 8 Noiembrie 1940 Horia Sima îl scoate din Trație și-l proiectează în Istorie.

Acți la Iași s'a zămislit Legiunea. Cornelii Codreanu se întănește cu sufletul mare al Ardealului: Ionel Moța și Ion Banea. L-au recunoscut. Și nici moartea nu l-a mai putut despartii de Căpitan!

Am pășit înfiorați pe pământul cetății Iașului. Fiecare colț îți vorbește. E viu.

Fiecare piatră pe care calci te sogează la gândul că a călcat pe ea Căpitanul, Moța, Banea. La Căminul dela Râpa Galbenă am ezitat să intrăm. Ne gândeam că vom călca pe cărămizile făcute de sufletul, de mâna și sudoarea Căpitanului. Ori unde te întorceai îl simțea. Orice atingeai părea că îl atinge pe El. Era prezent pretutindeni.

Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, a evocat lupta Căpitanului: 1920, 1922, 1925, 1927.

„1938: și atunci Căpitanul a adresat Neamului Românesc cel mai mare discurs al său și cel din urmă: a primit moartea.

Dar din moarte i-a fost dat încodată Legiunii să smulgă biruința și să înfrângă pe dușmanii ei.”

În anul acesta, de ziua Arhanghelului Mihail, Patronul Legiunii, s'a întâlnit din nou, după un divorț complicit, Regele cu Neamul. Cu cămășile verzi. Cu Destinul.

În prezența Lui și luma scripirlile de oțel ale lui Horia au trecut Legiunile verzi „în viu și aspru pas” spre noul destin românesc.

Noaptea pământul s'a cutremurat. Materia a simțit greutatea spirituală a pasului legionar. Și, poate, a vrut să se scuture de vechii pași...

A. Cioran

Camarade, prietene

A biruit Mihail Arhanghelul Legiunii cereșii și călăuză Legiunii noastre românești.

Lumina acestei biruinți înalță sufletele până la desăvârșirea cunoașterii ei. Căci Adevărul care fusese crucificat a reînviat; iubirea uitată, întemnițată, luminează din nou calea biruitoarelor și alină blând calea celor învinși arătându-le înălțarea lor de pământ.

Răsună codrii ruginii de bucuria redobândirii dreptului la dragoste. Cântă codrii Vrăncioaiei biruința numelor ei de erol. Cântă stâncile și colibele Moșilor oțelii — imnul reînvierii Neamului.

Se bucură, acolo sus, Căpitanul și ne rămâne tot „Căpitanul” pentru a ne feri de supunere la firea noastră neîntărită. Preamărește biruința crucificată Moța, Marin și întreaga Legiune, devenită acum, cerească. Toți prezenți și călăuză nelipite în năvala slăbiciunilor noastre.

Să se cutremure, deci, tot omul de strălucire acestei biruinți, căci Crucea jertfii eroilor s'a ridicat ca să ne sdrobească sub greutatea cunoașterii nevredniciei noastre, dar și ca să ne lumineze noua cale, noua hotărâre. Și în strălucirea acestei lumini ne apar sute de obidii și spinării încovioate; de pribegi înfrinși cu vestimintele distrușe de neodindina și suferința lor; de fete înălțurate, lipsite de orice sprijin și căpătâiu la vârsta când acestea le sunt mai de trebuință. Apar tablouri înspăimântătoare prin suferința și sărăcia lor.

În fața acestora tot prisosul de dragoste din sufletul nostru, toată râvna noastră de muncă să se ridice împotriva beșugului și plăcutului de până acum și mai ales împotriva poftii de lux și de superficial ce stăpânește și să

se pună în slujba îndreptării acestei stări nenorocite.

Sufletele noastre să ingenuche și să se robasească nenorocirii fraților căutând a le micșora chinul și a le mări credința în ajutorul Celui de sus.

Să ne plecăm genușii în fața Arhanghelului și cereșului luptător Mihail, rugându-L să ne ajute a ne răscumpara nevrednicia noastră de până acum dându-ne puțința de a ușura, cu dragostea și cu sângea noastră, suferințele semănate îmbelșugat pe capul loviților frați, înălțând prin purificarea sufletelor noastre, sufletele lor pierdute în desnaidejde.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

X. C.

„Nici o muncă nu e rușinoasă“

„Cerșitul e rușinos. Mai bine la tăiat lemne și cărat apă decât la cerșit. Trebuie să alungăm dela noi această mentalitate, această boală...”

... Nici o funcțiune bine îndeplinită nu este inferioară alteia. Totul este ca aceia ce faci să fie bine făcut. Datoria bine îndeplinită. În Legiune și se dă onoare nu după ceiace faci, ci după cum faci ceiace și se dă să faci“.

„Dragii mei, vă strig la toți: Pășiți cu Dumnezeu înainte“.

(„Circulările Căpitanului“).

Amintiri despre Dr. Ion Banea

Era în primăvara anului 1937 după Căpitanul o parte din legionarii săi fuseseră arestați când, întâlnind în Cluj pe Dr. Ion Banea, care încă se găsea în libertate, deși supravegheat de aproape de organele siguranței generale, acesta mi-a comunicat, ca unuia pe care îl cunoștea mai demult, că în ciuda prigoanei deslăntită, voește a folosi timpul vier, pentru călătoria unui cămin cu 30 de paturi pentru turizii.

A mai adăugat că, hotărârea este deja luată și că divergențe cu camarazi săi nu mai sunt decât asupra locului, unde urmează să-l clădească: dar că, el este hotărât pentru Muntele Mare unde, formele largi ale terenului sunt admirabile pentru deprinderile sportului de sky; oansenii îl cunosc, deoarece cu 3 ani înainte o tabără legionară le-a făcut școala; condițiunile de procurare a materialelor îi sunt cunoscute și unde „Mog Gheorghie” îi va lucra gratis lemniaria.

Era mulțumit că dispunea de 30.000 lei, cu care spera că va duce lucrarea la bun sfârșit.

Când am auzit că Dr. Ion Banea se pregătește să dăruiască unui sat un cămin de turizii, în timp ce luma din

M'am oferit să-i fiu marlor cu ocazia procesului, ca unul care cunoșteam adevăratul motiv al prezenței lui în regiunea Muntelui Mare, însă chemare în acest scop nu am primit.

Am auzit mai în urmă, că însoțit Dr. Ion Banea, convins de condamnarea sigură ce urma să aibă loc, a renunțat la mărișoria mea, spre a nu mă atrage și pe mine în vâltoarea persecuției. Dealtfel, caracterul lui nobil s'a dovedit și prin aceea că, a rugat Consiliul de Război să achite sătenii arestați odată cu el, deoarece vina lor și-o asumă el însuși.

Am călăuit să conving pe Directorul închisorii de nemeticimea vinei de propagandă politică ce se aduce doctorului Ion Banea, rugându-l să-i asigure un tratament civilizat, mai ales că este și suferind. Am plecat însă cu impresia că intervenția mea era zadarnică.

Dr. Ion Banea a fost judecat și depus de Consiliul de Război din Cluj cu 8 luni închisoare. Răspunderea pentru această condamnare nedreaptă s'a cădat pe capul judecătorilor săi.

Mirarea mi-a fost în urmă și mai mare, când am auzit că procesul Dr. Ion Banea a răstăcut la București,

Familia Doctorului Banea

afară Legiunii se întrecea a lua dela alții, fără ca măcar să le dea ceva în schimb, nu puteam decât să admir pe acest om așa de simpatic, modest și diferit de lumea ce-l înconjură; nu puteam, zic, decât să-l felicit pentru hotărârea luată și să-i urez succes.

Mare mi-a fost mirarea când, după câteva săptămâni, am aflat din ziar, că Dr. Ion Banea a fost arestat împreună cu comerciantul Strădule din Cluj și alți săteni la Muntele Mare, pentru propagandă subversivă.

Ce se întâmplase? Dr. Ion Banea, care nu era omul care să părăsească o hotărâre luată, s'a dus să ia la fața locului măsurile pregătitoare pentru rearăizarea căminului, în care scop a trebuit să vorbească cu oamenii satului; ocaziune mult așteptată de organele siguranței, pentru a răstălmăci lucrurile și a-l aresta pentru propagandă politică.

Am revăzut pe Dr. Ion Banea pentru ultima oară în arestul preventiv din călătoria Tribunalului Cluj, unde fusese adus din închisoarea militară, în așteptarea judecării sale la Consiliul de Război. El părea mai slăbit, căci după cum singur spunea, afețiunea de stomac de care suferea se agravase din cauza regimului închisorii. Altfel, aștepta liniștit ziua judecării.

unde pedepsa i-a fost agravată în 8 ani închisoare, pentru ca în urmă să fie și el asasinat împreună cu alții alți nevinovați, lăsând în urmă lui o soție demnă de ei și doi copii, în cea mai mare dezolare și mizerie.

Dacă Ion Banea, titularul a două doctorate, cu puterea de muncă și energie ce-l caracteriza, nu s'ar fi dăruit neamului, constrându-i căminuri, școli, biserică, etc., ci ar fi mers tot pe calea egoistă a anturajului său, hotărât că astăzi ar dispune de o situație materială excelentă și s'ar putea bucura în mijlocul familiei de posibilitatea unei vieți tihnită ca mulți alții. El o preferat însă calea cealaltă, cădea spinoasă a chemării Căpitanului și cu deaceia merită a fi prețuit mai mult decât un erou, un sfânt al credinței legionare.

Cel de aceeași credință, care au avut norocul să vadă cu ochii victoria Mișcării Legionare, au datoria nu numai să-l preamărească, dar să-l îndeplinească și dorința exprimată față de Doamna avocat Bratu, imediat ce a luat cunoștință de sentința de condamnare la 8 ani: „aveți grijă de soția și copiii mei“.

General MEHEDINȚI

